1. Živnost pekařská. Pekaři oprávněni jsou k výrobě chleba vůbec, sucharů a pečiva k čaji; mohou tedy pekaři po právu vyráběti veškery druhy pečiva, při kterém jest hlavní součástkou mouka, kdežto vedlejší součástkou jest cukr a jiné přísady; a obráceně zase přináležejí ony druhy pečiva ke zboží cukrářskému, při nichž jest cukr hlavní součástkou těchto výrobků, mouky pak buďto se k nim vůbec neužívá nebo jen v míře pranepatrné (obch. a živn. komora lublaňská, sb. Freye a Mareše« č. 1541).

2. Pekaři koláčů a jiných pochoutek. Za našich dob nečiní se v praxi přísného rozdílu mezi cukráři a pekaři pamlsků (Luxusbäcker); ani nelze mezi nimi přísné hranice vytknouti, ježto dle dosavádní zvyklosti zabývají se i cukráři pečením koláčů, kdežto se strany druhé pekaři pamlsků vyrábějí i jednodušší druhy dortů. Snaha o jakési spojení nebo sloučení obou těchto živností vyzírá již z min. nařízení ze dne 17. září 1883 č. 148 ř. z., jelikož uvádí se tam cukráři a pekaři koláčů pod položkou jedinou (46), a proto považovati je sluší za skupinu jedinou, pro kteroužto celou skupinu vyhledává se po rozumu výnosu ze dne 30. června 1884 č. 21.918 průkaz způsobilosti podaný jen ve příčině jedné z uvedených živností (obch. a živn. komora liberecká sb. »Freye a Mareše« č. 1589).

3. Perníkáři. Pernikáři jsou výhradně oprávněni provozovati obchod zbožím, které vyrobili sami z převážné části ze syrupu a medu; zboží toto smí přirozeně obsahovati i jiné, avšak jen vedlejší přísady, a může býti ozdobeno těstem smíšeným z moučky rejžové a z cukru. Cukráři nesmí však zabývati se takovýmto zbožím, které vyrobeno jest u převážné míře ze syrupu a medu (obch. a živn. komora brněnská, sb. »Freye a Mareše« č. 1549).

4. Živnostenská výroba »mraženého« (zmrzliny) přináleží výlučně cukrářům a oněm zvlášť oprávněným majitelům živnosti hostinské, kteří smějí podávati svým hostům pokrmy a občerstvení; naproti tomu nesmí se samostatně po živnostensku vyráběti zmrzlina bez průkazu způsobilosti pro živnost cukrářskou nebo bez nabytí koncese ve smyslu § 16 lit. *b)* a *f)* řádu živn. (výn. min. vnitra ze dne 23. září 1888 č. 1600), sb. »Freye a Mareše« č. 1546).

Živnost cvočkářská viz Živnosti kovářské.

Živnost čalounická.

Živnost čalounická počítá se k živnostem řemeslným a zabývá se zhotovováním ozdob látkových, ozdob na okna a dvéře, potahuje stěny koberci z látek, kožší nebo papírů, vyrábí dále prošívané pokrývky, polštáře, žíněnky (matrace). Hlavním a podstatným znakem práce čalounické jest právě ona vkusná výprava neb výzdoba; ku provádění těchto prací vyžaduje se tedy, aby dotyčný živnostník osvojil si zvláštní vkus a krasocit, jichž si právě zjednati musí vyučením živnosti čalouniché. Jest tedy ku výkonu všech shora vzpomenutých prací dekoračních nezbytně potřebi průkazu zvláštní (odborné) způsobilosti a ohlášení živnosti čalounické (obch. a živnost. komora linecká). Práce čalouníků zhotovujících pohovky, fauteuile a divany kteréhokoli druhu není tedy jakousi vedlejší, podřízenou prací, nýbrž jest při tom práce čalouníků součástí hlavní, která přináležejí toliko čalounické živnosti (obch. a živn. komora plzeňská). Čalouník oprávněn jest míti na skladě ony podstavce soupravy (garnitury) nábytku,

kteréž v případě potřeby vycpává (»polstert«), tedy vypraví je až k úplnému upotřebení, ježto obecenstvu musí býti ponecháno úplně na vůli, aby si při objednávání nějaké soupravy nebo jednotlivých kusů nábytku mohlo voliti k tomu podstavce přiměřené právě tak, jako spůsob vycpání, t. j. zda má být povrch hladký či prošívaný, nebo jako látku, kterouž čalouník zpravidla sám již na skladě má, nebo po rukou chová vzorek její. Co se týče však otázky, může-li čalouník přijímati objednávky a prodávati kompletní zařízení do pokojů, sluší upozorniti na to, že čalouník, který spolu neohlásil obchod nábytkem a z obchodu toho daň neplatí, oprávněn jest nabízeti jen na prodej kusy nábytku vycpané žíněmi a pod., kdežto přejímati a prodávati součástky zařízení nevycpané, jako jsou: stoly, židle, skříně, postele atd. smí toliko truhláři nábytku nebo obchodníci nábytkem (obch. a živn. komora linecká). Malíři pokojů nesmí čalouniti stěny v pokojích a stropy čalouny papírovými; naopak dlužno t. zv. špalírování (t. čalounění s papírovými čalouny, tapetami) vzhledem ku povaze potřebných prací přípravných považovati za práci čalounickou (obch. a živn. komora pražská).

Čalouník oprávněn jest též připravovati koberce na pohovky, na podlahy, pokrývky z vlnovky (flanelu), záclony a pod., smí též obchod vésti těmito předměty a není při tom obmezen na zboží, jež by snad jenom sám zhotovil. (Obch. a živn. komora celovecká). Dále přináleží dozajista čalouníkům a dekoratérům i právo míti na skladě veškery ony předměty, jichž jest potřebí k vyzdobení nějakého bytu, a prodávati z nich ony, jež dáti mají na objednanou výzdobu obydlí, nesmějíce však přece samostatného obchodu předměty těmito provozovati. K těmto předmětům patří dozajista i obrazy, jež nemajíce zvláštní umělecké ceny označeny bývají všeobecně jako obrazy nábytkové a jichž se všeobecně užívá jen jako předmětů ozdobných. Na venkově vůbec asi bude málokdy se jednati o jinaké obrazy. Od živnostenského umělého obchodu obrazy musí se však různiti příležitostný prodej jednotlivých starých nebo nových obrazů majících cenu uměleckou (obch. a živn. komora vídeňská; sb. »Freyova a Marešova« str. 532 a násl.).

Živnosť deštníkářská.

Živnosť deštníkářská náleží ku živnostem řemeslným a provozuje se obyčejně od žen, nehledě k rozsáhlejším podnikům, po továrnicku provozovaným. Hůlky k deštníkům a slunečníkům odebírají se pravidelně od soustružníků, dráty pak z továren, kdežto hlavní práci při živnosti této, potahování deštníků a slunečníků, obstarávají ženy. Že živnost tuto ve smyslu § 14 č. 8 řádu živn. počítati jest k řemeslným živnostem, kterýmiž se všeobecně zabývají ženy, vyplývá i odtud, že by důsledkem pojímání opačného byly téměř úplně ženy ze samostatného provozování živnosti právě naznačené vyloučeny, což by zajisté v rozporu bylo se skutečnými poměry, jakož i s doslovem a jasnými intencemi shora vzpomenutého předpisu řádu živnostenského. Názor prohlašující, že zhotovení kostry při deštníku nebo slunečníku jest zvláštní řemeslnou a hlavní prací zároveň, slušelo by pokládati za správný s tou podmínkou, že by vyrábitel deštníků nepotahoval jen deštníky a slunečníky, nýbrž i kostru onu zhotovil sám. Než podmínka tato nedochází všeobecného splnění, a naopak většina obchodních a živnostenských komor konstatuje v dobrozdáních svých, že podstavce na deštníky odebírají se pravidelně z továren, že tedy